JUDINNAN.

Svensk original.

—af—

A. L.

Forts. från föreg. n:r.

— Att ej dölja det — ja.

— Men jag har tänkt på en annan sak, sade han. Ni har troligen ej blifvit undervisad i den kristna läran, ehuru ni af hjertat omfattat densamma; det fordras derföre någon beredelse. Skulle ni kunna komma till mig hvarje morgon en tid?

— Ja, utropade hon med glädje.

— En eller ett par veckors beredelse är visst ej mycket; men då ni redan under loppet af ett år med själ och sinne omfattat frälsningens nåd, så tror jag, att vi snart kunna vara på det klara med hvarandra. Jag måste verkligen känna er öfvertygelse och höra er bekännelse, innan jag kan meddela er det heliga sakramentet.

Nu kom en tid af ljuflig frid för Bertha. Hon tillbragte sina morgnar hos pastor L. med läsning ur och samtal om bibeln, dess löften och sanningar. De framstodo i ett allt klarare ljus för henne. Hon sökte också hemma så mycket möjligt var, att i stillhet på sin kammare få läsa och betrakta guds ord.

Den utlofvade dagen kom, och pastorn förklarade, att han ansåg henne färdig att mottaga dopet. Fröken P. var det ende vittnet vid den högtidliga ceremonien; men sällan har den väl försiggått med mer andakt och rörelse.

Bertha var stilla och blek som vanligt, men uttrycket i hennes ansikte var så höjdt öfver allt jordiskt, att man tyckte sig se en ande, färdig att lyfta på vingarna och ila härifrån till ljusare rymder. Hennes gamla vänner voro djupt gripna, och pastorns röst var osäker och darrande, då han började tala; men alltsom de allvarliga orden mer och mer upptogo hans tankar, blef också hans röst fast och hans blick lugn. Det var, liksom skulle han skådat in ända till den saliga evigheten öfver det nydöpta nådebarnet och öfverlemnade det i den treenige Gudens hulda händer. Hans bön innehöll äfven mycket, som rörde Berthas särskilda förhållanden: han nedkallade Guds välsignelse öfver denna heliga stund; men han bad ock så innerligt, att den dag måtte komma, då, fritt för alla hinder, detta nya Guds barn skulle blifva upptaget i kyrkans sköte och offentligen få afgifva sin bekännelse.

Bertha hade från denna stund en fastare tillförsigt och hennes hjerta blef fridfullt och gladt. Ehuru hon inför den borgerliga lagen var judinna, visste hon dock, att inför Gud var hon upptagen till alla Hans barns saliga förmåner. Liksom fordom Maria: prisade hennes själ storligen Herren, och hennes ande fröjdades i Gud, hennes Frälsare.

Till sin mor skref hon, enligt pastorns råd, och omtalade det steg, hon ämnade taga och bad så innerligt, att om det smärtade dem, föräldrarna dock måtte förlåta henne detta, emedan hon ej ansåg sig kunna göra annorlunda.

Svaret var likt modrens vanliga bref: ömt och eftergifvande, men klagande och sorgligt, så att det föll tungt på dottrens hjerta. Dopet ansåg hon föga vigtigt, det kunde man märka; men att hon ej dock meddelat förhållandet till sin man, det syntes ock, men undföll Berthas omisstänksamma öga, och hon tog svaret som varande från dem båda, såsom frågan varit ställd till båda.

Under denna tid uppblomstrade vänskapen lifligt med fröken — numera tant Malin — och hennes skyddsling Betty Tingberg. Svenssons sågo gerna, att Bertha hade ett ungdomligt umgänge med Betty, som de kände såsom en snäll och ordentlig flicka, och som det tycktes ha en så lifvande verkan på Bertha, så uppmuntrade de det särdeles.

Hennes utseende hade på senare tiden blifvit friskare och hela hennes väsen spänstigare. Visst var hon långt ifrån lycklig; brefven hemifrån, efterlängtade som de voro, smärtade henne alltid, och såret i hennes hjerta var på långt när icke läkt; men hennes ande hade fått en så rik näring, att hon kunde icke tråna. Hon var snarare nästan stråländе glad; men det var en själens glädje, som hade intet med denna jorden att skaffa.

Betty dyrkade sin vän och lyssnade med begärlighet till hennes rika själs utgjutelser, om de voro glada eller sorgsna, ty båda delarna förekommo. Hon deltog med det lifligaste intresse i glädje som smärta och ansåg sig sjelf så ringa och obetydlig — så fattig, som icke hade något dylikt att meddela.

Hennes lugna lif hade gifvit få anledningar till storartade känslor; men hon var en ödmjuk Herrens tjenarinna, och Bertha hvilade med välbehag sitt öga vid denna bild och värderade henne högt. För henne var det en stor lättnad att utgjuta sig i en väns sköte, och det bidrog ej litet att göra hennes börda dräglig-gare.

XII.

En lycklig afton.

En afton, då de båda flickorna som vanligt möttes hos tant Malin, frågade hon dem, om de hade något emot, att det skulle komma litet främmande.

Bertha kunde inte dämpa ett uttryck af missräkning; hennes ansigte talade, innan hon visste det. Betty såg undergifven ut.

— Nå, äro ni då inte alls nyfikna, flickor? Det, får jag säga, är riktigt ett fel hos er. Om väggen ramlade ned, så frågade ni inte efter, hvad som var orsaken.

— Det skulle väl ej heller mycket hjelpa, sade Bertha småleende. Jag tog för afgjordt, att tants främmande icke kunde intressera mig, emedan jag ej känner dem; men jag vill gerna se tants vänner, ehuru helst tant ensam.

— Myckert artigt, lilla du; men jag slår vad, att jag i dag får träda i skuggan — för mina vänner.

— Det vore märkvärdigt; hvarom slå vi då vad?

— Du skall sticka ett par röda strumpor.

— Åt tant sjelf? Är det då så säkert, att jag tappar?

— Ja, det är visst. Jag är nöjd med barnstrumpor, sådana vet jag alltid råd för. Men jag märker ännu ingen nyfikenhet. Nu få ni gissa, och den, som gissar rätt — —

— Får strumporna, afbröt Bertha.

— Nej, tack vackert; men en pepparkaka kanske. Nå, gissa, Betty först.

Betty uppropade alla möjliga kända namn, men tant Malin ruskade på hufvudet och sade: bättre upp, bättre upp.

— Det är pastorn, ropade båda flickorna på en gång, rodnande af förtjusning.

— Ja, se der har ni pepparkakorna, men strumporna äro mina, kom ihåg det.

Bertha förnekade det ej. Hon hyste en obegränsad tillgifvenhet för pastor L. numera, ehuru ej af det sentimentala slaget, hvarmed läsflickor vanligen dyrka sina lärare. Hon var redan alltför utvecklad i lidandets skola, alltför mycket i behof af hjelp, innan hon skulle kunnat fästa sig öfverdrifvet vid hans person. Bredvid ordet. d. v. s. utom detsamma, hade han ej varit något för henne, men med detsamma på sina läppar, meddelande henne allt, hvad hon läst af behöfde lärdom, läkedom och tröst, hade han ingifvit henne en varm och lefvande kärlek, blandad med tacksamhet. Hon ansåg för ett mycket sort nöje att få så här sammanträffa med honom och gladde sig mycket åt bekantskapen med hans hustru, som för hans skull lifligt intresserade henne.

Det dröjde ej länge, förrän fruntimren infunno sig. Fru L. hade intet anmärkningsvärdt i sitt yttre; hon, liksom hennes man, hade ett af dessa hvardagliga utseenden, som vid första påseende ej tilldraga; men då hon började tala, upplystes hela hennes ansigte af ett par uttrycksfulla ögon, och snart fängslades man så mycket af hennes ord, att man glömde henne sjelf. Blef man sedan, man sett detta, tillfrågad om hennes utseende, så svarade man obetingadt: i mina ögon är hon vacker. Så tyckte åtminstone Bertha, dock utan att reflektera deröfver.

Ett par halfväxta flickor, som sågo snälla ut, voro henne följaktiga; med dem sysselsatte sig Betty vänligt, då de andra snart kommo i en liflig diskussion.

Sedan pastorn anländt, samlades alla intressen oemotståndligt kring honom. Han var en man, som kunde fängsla, och som aldrig aktade någon för ringa att uppmärksammas. Han ansåg sig icke öfverlägsen alla, hvilka icke äro lärda nog att taga prestexamen, utan trifdes tvärtom godt med fruntimmer och bland dem hellre än med alldeles olärda, än med dem, som taga sig min af att veta allting. Var det något han afskydde, så var det emancipationen i den fula form, som den nu för tiden ofta framträder; hans egen hustru var ett rikt begåfvadt och mycket bildadt fruntimmer, och han erkände henne full rätt att dela hans funderingar och hafva sitt omdöme aktadt och värderadt; men hon hade aldrig gjort kunskap till en skylt för sin fåfänga. Hon hade tvärtom nog insikter för att känna sin underlägsenhet i detta fall. På hufvudets och förståndets vägnar var hon honom vuxen; de hade nytta såväl som trefnad af hvarandra.

Fröken stod på vänskaplig fot med hela familjen, och det tycktes roa pastorn särdeles att smågnabbas med henne. Kring Bertha var nu naturligtvis mycket intresse koncentreradt, men hon tycktes sjelf icke alls märka det; hon var så högt intresserad af alla. Hon njöt för första gången af ett så lifvande och ostördt umgänge med liktänkande. Hon njöt också i fulla drag, och hela hennes väsende andades strålande glädje.

Fru L. nämnde en ny bok, som kommit ut, och som skulle anses god; men jag tycker inte om den, tillade hon. Författaren har en viss god riktning, men det är, som skulle hans lifsprinciper vara ännu blott halffärdiga, då han började gifva ut dem på trycket. Allting halfkokt är svårt att smälta och kan åstadkomma farliga sjukdomar hos svagare personer, då de med begärlighet sluka det.

— Du är bar stränge, min gumma lilla, sade pastorn. Det skulle inte blifva mycket skrifvet, om vi skulle vänta tills det blef så färdigt, som det borde vara. Dessutom, hvem har någonsin skrifvit något, som fallit alla i smaken.

— Det behöfver inte eller bör falla alla i smaken. jag menar blott att bedöma det efter det rättas synpunkt. Är en bok skrifven utan något annat ändamål än att fördrifva en ledig stund, och tendensen är falsk eller lättsinnig, så har hvarje klok menniska rättighet att tycka den är dålig och behöfver icke disputera om den saken. Men är det meningen att göra nytta, som all god roande läsning bör göra, så faller den genast under allas kritik, och man bör göra sig klart: är den boken god, eller icke, är det ej så?

— Ja visst; men ser du, jag menar, att äfven här blir meningarna delade, till och med bland de samvetsgranna och allvarliga. De mest rättrogna komma i lufven på hvarandra, då böcker komma på tapeten; derför beklagar jag alla stackars författare; de bli smickrade öfver all höfva ibland, så att de bli färdiga att flyga högt i vädret af bara uppblåsthet; en annan gång få de orättvisa omdömen, som de stålsätta sig emot med all stolthet de ega till sin disposition. Underligt är, om inte de bli konstiga figurer till slut.

— Men skola de då icke bära ansvaret, för att de trycka saker, som kunna göra skada?

— Det förstås, men låtom oss vara billiga. Har den här stackarn någon förtjenst och god vilja så sabla inte ner honom med ett hugg, utan erkänn denna förtjenst och anmärk felen så, att det är rättvisa deri, så kan han få något att fundera på till nästa gång.

— Jag skall göra det, då jag får tillfälle att råka honom, sade fru L. småleende; jag medger, att jag kanske är hastig i mina omdömen, men ansvaret vill jag hålla på för skadans skull.

— Hvar och en bör förtro sitt verk i Herrens händer, men hvem kan vara viss att icke skada någonstädes?

— Den, som gör som du sade, befaller saken i Herrens hand.

— Misstag, min lilla gumma. Vi fela ju i mångahanda måtto dagligen; och fela vi så äro också våra verk felaktiga och lära väl också kunna göra skada.

— Då blir det bäst att lägga händerna i kors.

— Åter misstag; vi måste ju arbeta, ehuru vi veta, att det blir felaktigt. Deri ligger förödmjukelse. Men innan vi veta detta, göra vi mesta skadan. Det är ansvarsfullt att vara författare, men hvad är det då att vara prest? Att föra salighetens budskap — att dela Guds ord rätt bland menniskorna, och häri fela — oupphörligt fela. Det är också ansvar. Få vi derför tiga?

— Men, sade Bertha fielt förvånad; det hade jag tänkt mig som det skönaste kall, då man blott undfått gåfvor dertill.

— Hvarje sann kristen prest kan väl vara lugn att ej begå några farliga misstag. Han måste ju, genom det ständiga umgänget med Guds ord hvari han lefver, stå ett stycke högre än den öfriga menskligheten och se allting klarare.

— Och vara ett slags orakel, menar hon min lilla vän. Det skulle hon just se, inföll tant Malin. Nej, nog tackar jag Gud, att jag slipper den frestelsen.

— Frestelsen! utropade Bertha alldeles häpen.

— Ja, ja men — frestelse är det nog, sade pastorn allvarsamt.

— Har ni hört om presten som låg och läste på sin profpredikan? inföll åter tant Malin.

— Nej, svarade alla.

— Jo, han läste den. Det var en lördagskväll; och han låg, som sagdt, och läste. En blyertspenna höll han i handen för att stryka under de bästa ställena. När han läst den en gång, så var det redan ganska svart mellan raderna; men det var ändå icke nog. Han gjorde som Luther med bibeln, läste om och om igen och fann alltid något nytt att begrunda, som han icke förr sett. Slutligen var hela predikan understruken.

Alla började skratta.

— Vänta, vänta mina vänner; det är icke slut än, nu kommer moralen. Han sjönk i de ljufligaste drömmar; hur hans predikan skulle väcka uppseende, han skulle bli en omtyckt predikant — han, skulle bli — kanske biskop — här afbröts han i sina funderingar. Dörren knäppte upp. En flägt som en sakta pust gick fram öfver golfvet; granriset, hvarmed det var beströdt, blåste undan åt båda sidor och bildade en väg — pusten närmades — kom ända fram till sängen. En osynlig makt grep hans hand, just den, hvarmed han höll sin utmärkta predikan, förde den till ljuset och höll den der, tills allt var aska.

— Men det var ju en spökhistoria.

— Den har dock sin tillämpning.

— Ja, det är en sida ganska riktigt påpekad, sade pastorn småleende, och det finnes flera.

— Låt oss veta mer, utropade Bertha.

— På riktigt rena allvar.

— Ja visst, ja visst!

— Jag kan ej svara för, om jag kan göra det klart, men nog har jag erfarit åtskilligt.

— Vi tänka oss nu blott ärliga menniskor, som vilja göra efter bästa förmåga. Då skola vi först ihågkomma, att de kristna stå på olika grad af upplysning, och de, som stå lägst, sväfva ofta i inbillningen allra högst.

— Tänk oss en prest, som blott hunnit till inledningen af kristendomens lära, men sjelf tror han sig ha fattat den helt. Hvad lär han sina åhörare? Att stanna vid inledningen naturligtvis. Låt vara, att denna inledning var lagens bultande på hans samvete; hvad predikar han? Jo, naturligtvs bultar han också sedan med lagen; ja, han trugar och drifver i sin innerligaste välmening, utan att han eller hans åhörare komma fram till målet. Månne han gör någon nytta? Hvad skada han gör, det vet Gud allena och kan ensam bedöma. Sjelf tror han sig göra rätt.

— Tänk oss en annan, som verkligen fått syn på Kristus så som vår rättfärdighet och tillfyllestgörelse; men har hoppet öfver det förkrossande, det renande och helgande elementet. Hvad predikar han? Jo, han för sina åhörare direkt in i en inbillad himmel, der de lefva idel fröjd och salighet; han kallar alla dem lagpredikanter, som vilja se allvar i Guds ord, och för sålunda många bort från den sanna bättringens, den helsosamma bestraffningens väg, som är så vigtig, och hvarom Guds ord så ofta talar, ja hvaraf det är så alldeles uppfylldt, om vi blott vilja taga det. Men han är ju sjelf öfvertygad, att han fattat sanningen rätt.

— Men dessa äro sjelfbedragare, sade Bertha. Någon visshet måste finnas i skriften, hvarigenom man kan veta, att man ej bedragit sig. Det är ju annars förfärligt.

— Det är ock i sanning förfärligt, men vi få ej låta skrämma oss deraf, ty visshet finns; men först derigenom att se alldeles bort från hvad man sjelf är, har blifvit eller kan göra, och, endast se på, hvad Gud i evighet är, och hvad Han har gjort.

— Men de, som fattat detta rätt, hafva äfven de svårt att vara prester?

— Ja, mycket. Utom all de olika frestelser och svårigheter, som alltid följa hvarje fattig syndare, så länge han vandrar på denna jorden, så är det alltså mycket skarpare utpräglad i en prests vigtiga kall.

— Ja, sade Bertha tankfullt, jag börjar förstå, ju mera jag tänker derpå, dess bättre fattar jag det. Af dem, som mycket gifvet är, varder mycket utkräfdt. Så mycket tacksammare böra vi känna oss, som njuta frukterna af deras mödor, tillade hon varmt.

— Det är oss den största glädje, svarade pastorn vänligt, då vi få vara vittnen till Guds nåds verkan, ty vi äro dock blott vittnen, som kunna sjelfva intet göra. Åhörares olika beskaffenhet är också en af de svårigheter, som icke ens vår Frälsare, då han predikade på jorden, kunde öfvervinna. Huru mycket mindre nu vi, då mycket är felaktigt i framställningen. Samma ord ur sjelfva bibeln kunna vara till skada eller gagn, alltefter det sätt på hvilket de mottagas. Ja, predikantens kall är sannerligen tungt i anseende till ansvaret; men ihågkommande att han är en tjenare åt den store öfverherden, som sändt honom att samla Hans får, är det sannerligen ijufligt synnerligen då han någon gång får leda fåren till den rätta herdefamnen.

Samtalet hade blifvit så allvarligt, att ingen nu hade något att tillägga, då pastorn slutade att tala. Nu begärdes af honom en bibelförklaring, som han också gjorde, och aftonen slöts med bön.

Bertha återvände hem med svällande hjerta, hon var lycklig, men vemodig; salig, men bekymrad tillika.

Vid hemkomsten möttes hon af bref hemifrån.

XIII.

En middagsbjudning.

Med ifver öppnade Bertha de kära brefven och skyndade att läsa.

Fadrens greps först med begärlighet. De voro alltid korta, sällan mycket vänliga, men Bertha kysste dem alltid under tårar. Hon läste mellan raderna och kände hjertat, som klappar så varmt, under det den motsträfviga handen tecknade dessa kalla rader på den så kallade klokhetens befallning. Det hon nu erhöll, var dock ej fullt likt de vanliga. Det lydde, som följer:

Kära barn!

Tack för ditt långa bref och alla underrättelser från Svenssons. På dina frågor om mor och syskon kan jag blott svara, att mor håller sig kry, och syskonen stoja som vanligt. I söndags hade vi en liten barnbal. Småflickorna voro mycket glada och dansade med kadetter hela kvällen, som de ansågo för en stor heder.

Dina blommor stå nu i mitt rum — solen kommer bäst in der denna tiden. Den stora kamelian har tjugonio knoppar; det kanske roar dig att höra. Jag mår mycket bra; tro ej annat, om ock mor skulle säga det; hon inbillar sig bara, att jag ej är rask. Penningar följa, som jag förmodar att du nu behöfver.

Din far.

Moderns var längre och uppfylldt af klagan öfver hur dystert och tomt allt var. Många berättelser om vänner och bekanta; slutligen återkommande till sitt första ämne, fortsatte hon liksom gripen af större häftighet. Hur mycket sorg du gjort och gör oss barn — jag vill icke plåga dig; men om det vore möjligt att beveka dig att återvända till oss såsom fordom så kära och lydiga barn. Du skulle se, hur lutad pappa går! Han tål ej, att man märker det ringaste, men då han tror att ingen observerar honom, då ser jag hans bekymrade utseende, hör hans tunga suckar. Alla dina blommor låt han bära ner i sitt rum härom dagen, emedan det är bättre sol der, säger han. Sedan har jag sett, hur han kan stå långa stunderna hållande den nya utslagna törnrosen i sin hand, vemodigt betraktande den, som om det vore ett kärt, länge saknadt ansigte; jag förstår honom nog, ehuru han ej tror det. Camelian sköter han så ömt, som vore det ett litet barn, och ingen har tillåtelse att röra den, utom då småflickorna få hjelpa att damma och vattna. Lilla Hanna, som börjar bli bra lik dig, tager han ofta på sitt knä och pratar med, mest då om dig. Härom dagen tryckte han henne häftigt till sig och sade: du får aldrig resa bort som Bertha. Du har ju sjelf skickat henne hemifrån? svarade barnet förvånad och nästan skrämd. Lofva, sade han häftigt, nästan hårdt. Ja, ja, stammade flickan och så släppte han henne.

Af dylika små berättelser, häntydningar, och plågsamma klagovisor var modrens bref fylldt. Båda dessa bref plågade Bertha obeskrifligt, förskaffade henne en sömnlös natt och många svåra stunder, men äfven detta gick att bära, dock ökades hennes hemlängtan.

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Anber, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning —Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar

2dra Afd.: Ankor — Ankskötsel — Gäss—Gässköteseln—Kalkoner—Pärlhönan och Fåfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

724-726 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla [illegible] 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.